

Hoofdstuk A15 Het reizende rariteitenkabinet

in dit verhaal:

Rabbi Chocolate

Freye Chocolate

Coco Chocolate

Jack Schater

Kitty Snorremans

Raf Baker

Rebecca de Wit

Louise de Wit

Paula Pelzig

Sayaki Ghibli

Op het plein hangt een aanplakbiljet:

Komt dat zien, groot reizend rariteitenkabinet. Slechts 1 dag, namelijk woensdag!

Locatie; het grasveld naast het bos.

Rabbi ziet het het eerst. 'Freye, kijk eens! Een rariteitenkabinet.

Op woensdag! Zullen we 's middags heen gaan?'

'Wat bijzonder, ja leuk. Ik ben heel benieuwd. Wat is een rariteitenkabinet eigenlijk?', zegt Freye.

Rabbi komt naar haar vriendinnen toe en wordt op het plakkaat gewezen. 'Leuk!', roept ze.

Even later wandelen Rebecca en haar moeder Louise langs. Ook zij zien de aankondiging. 'Hmm, interessant', zegt Louise. 'Mag ik erheen mam?', vraagt Rebecca. 'Prima', zegt Louise, 'dan ga ik ook een kijkje nemen'. 'Ik ga Primula bellen, die wil vast ook kijken', zegt Rebecca enthousiast.

Jack, Kitty, Raf en Paula lopen ook uit school en zien het plakkaat. 'Dat lijkt me iets voor de schoolkrant', zegt Kitty opgetogen. 'Goed idee', zegt Jack, 'Ik zal Sayaki bellen, dan kan zij foto's maken'.

Op woensdagmiddag, na school, arriveert er een grote groep kinderen bij het grasveld. Er staat een prachtige poort. Een decorstuk want het is van karton. Het terrein is verder omheind met een schutting. De poort gaat open na betalen van de toegangsprijs. 'Dat stond er niet bij', moppert Jack, 'Maar goed dat ik wat geld bij me had'. 'Dat is toch logisch', zegt Kitty, 'De rariteitendieren moeten toch ergens van leven'. 'Hm ja, je hebt gelijk', mompelt Jack.

‘O wat spannend!’,
 kirren Rabbi, Freye en
 Coco, die ze hebben
 meegenomen.
 Paula en Raf komen
 tegelijk binnen met
 Rebecca en haar moeder.
 Het eerste wat ze zien is
 een enorme
 snoepautomaat.
 Natuurlijk drommen de
 kinderen daar meteen
 omheen en al snel zit de
 automaat vol muntjes en
 hebben de kinderen
 allemaal een grote
 toverbal in hun snoeten.
 Zelfs Rebecca al vond
 Louise dat eerst niet
 goed, maar toen ze zag
 dat alle anderen wel een
 bal uit de machine
 haalden streek ze haar
 poot over haar hart.

Er staat een pijl met een bordje: 'ga griezelen in de monstertuin'.
In een rij dartelen ze naar een slordig gebouwtje waar ze binnengaan.

Er staat een papier met voorlichting bij de deur:
Gevaarlijk! Blijf achter het glas om niet verslonden te worden!
'O jee', fluistert Paula, 'Dat klinkt best eng'.
'Durven jullie?', vraag Raf bedeesd. 'Ja hoor!', zegt Rebecca stoer terwijl ze toch maar gauw de poot van haar moeder vastpakt.

Voor zich horen ze Rabbi en Freye gillen! 'Ieeeeeee!! Wat eng!!!'
'Oei,' stamelt Louise, 'Is dit wel verantwoord?'
Maar dan horen ze Coco wat onzeker giechelen. Dan moet het wel een beetje meevallen.